

דברי תורה לפרשת לך לך

מאת הרבנית נעמי שפירא

בס"ד

בפרשתנו, פרשת לך לך, ה' פונה אל אברם ומצווה אותו "התהלך לפני והיה תמים". (יז' א') מה משמעות הציווי? רש"י מפרש שני פרושים. הראשון, "היה שלם בכל נסיונותי". השני, לפי מדרשו, "התהלך לפני" במצות מילה, ובדבר הזה תהיה תמים, שכל זמן שהעלה בך, אתה בעל מום לפני."

דברי רש"י תמוהים. כיצד, על ידי פגיעה בגוף, אברם יהיה תמים? והעולה, היא המום? הרי אדם נולד ערל.

על כך עונה בעל ה"שפת אמת". (לך לך תרלו')

"מה שנקרא תמים על ידי המילה, באור העניין, שיש לאדם שני כוחות, בעולם הזה ובעולם העליון. והיינו, כוח הנפש בגוף וכוח הנשמה שלמעלה שאינו מתפשט בגוף האדם. וכשהאדם זוכה ומקשר עצמו לכוח נשמתו נקרא תמים. ובא בזכות המילה לכן נקרא ברית, שמקשר ומחבר הגוף בהארץ נשמתו החופפת על הגוף,,"

ובאמת על ידי חסרון זה בגוף זוכה אל השלמות."

הפגיעה בגוף על ידי המילה, פותחת אותו להארת הנשמה שחופפת על הגוף. יצירת הקשר בין כוח הגוף לכוח הנשמה, עושה את האדם תמים.

מכאן ניתן ללמוד, שחסרון בכוח הגוף, על פי ציווי אלוקי, מאפשר התקשרות לכוח הנשמה. הדבר נכון לא רק בעניין הברית. הוא נכון גם בעניינם אחרים, כדוגמת העניינים הנוגעים לכוחות הגוף שמושכים לקשר בין איש לאישה. גם בהקשר זה, התורה מנתבת את כוחות הגוף על ידי הגבלת המגע לפני הנישואין, דיני צניעות, איסורי יחוד, וכן הלאה, ובכך, מאפשרת להארת הנשמה לחול על הגוף.

דרך זו מהווה נסיון גדול ולעיתים קשה, כפרושו הראשון של רש"י.

מכוח עמידתו של אבינו אברהם בנסיון זה, "מעשה אבות סימן לבנים", נזכה גם אנחנו להאיר באור נשמתינו ולהיות תמימים.